
LOKAKUUN VALLANKUMOUS JA VENÄLÄISTEN KOMMUNISTIEN KANSALLISUUSPOLITIikka

Lokakuun vallankumouksen voima on muun muassa siinä, että eroitukseksi Lännen vallankumouksista se yhdisti Venäjän proletariaatin ympärille monimiljoonaisen pikkuporvariston ja ennen kaikkea sen voimakkaimmat ja monilukuisimmat kerrokset — talonpoikaiston. Siten Venäjän porvaristo eristettiin ja jätettiin ilman armeijaa, ja Venäjän proletariaatista tuli maan kohtalon määrääjä. Ilman tätä Venäjän työläiset eivät olisi voineet säilyttää valtaa käsissään.

Rauha, agrarikumous ja kansallisuuksien vapaus — siinä ne kolme perusseikkaa, jotka kokosivat Venäjän proletariaatin punaisen lipun ympärille valtavan laajan Venäjän yli kahdenkymmenen kansallisuuden talonpojat.

Kahdesta ensimmäisestä seikasta ei tässä ole syytä puhua, kirjallisuudessa niistä on puhuttu jo riittävästi, ja sitä paitsi ne itse puhuvat puolestaan. Mitä tulee kolmanteen seikkaan — venäläisten kommunistien kansallisuuspolitiikkaan, — niin sen tärkeyttä ei

ole nähtävästi vielä täysin käsitetty. Sen vuoksi on paikallaan sanoa siitä muutama sana.

Ensiksikin VSFNT:n 140-miljoonaisesta väestöstä (on jätetty pois Suomi, Eesti, Latvia, Liettua ja Puola) on isovenäläisiä korkeintaan 75 miljoonaa, ja loput 65 miljoonaa kuuluvat ei-isovenäläisiin kansakuntiin.

Edelleen, nämä kansakunnat asuvat pääasiassa reunamaissa, alueilla, jotka ovat arimmat sotilaallisessa suhteessa. Sitä paitsi näissä reunamaissa on runsaasti raaka- ja polttoaineita sekä elintarvikkeita.

Lopuksi, nämä reunamaat ovat teollisessa ja sotilaallisessa suhteessa vähemmän kehittyneitä kuin keski-Venäjä (tai aivan kehittymättömiä), jonka vuoksi ne eivät kykene puolustamaan itsenäistä olemassaoloaan ilman keski-Venäjän sotilaallista ja taloudellista apua, samoin kuin ei keski-Venäjäkään kykene säilyttämään sotilaallista ja taloudellista mahtiaan ilman reunamaiden raaka- ja polttoaine- sekä elintarvikeapua.

Nämä seikat ynnä kommunismin kansallisuusohjelman tunnetut vaatimukset ovat määränneet venäläisten kommunistien kansallisuuspolitiikan luonteen.

Tämän politiikan olemus voidaan ilmaista muutamalla sanalla: luopuminen kaikista ja kaikenlaisista „vaatimuksista“ ja „oikeuksista“ ei-venäläisten kansakuntien asuttamiin alueisiin nähden; itsenäisen valtiollisen olemassaolon oikeuden tunnustaminen (ei sanoissa, vaan teoissa) näille kansakunnille; näiden kansakuntien vapaaehtoinen sotilaallinen ja taloudellinen liitto Venäjän keskiosan kanssa; avunanto taka-

pajulle jääneille kansakunnille niiden kulttuurin ja talouden kehittämisessä, jota ilman niin sanottu „kansallinen tasa-arvoisuus“ muuttuu tyhjäksi sanahelinäksi; kaiken tämän toteuttaminen talonpoikain täydellisen maaorjuudesta vapauttamisen ja kaiken vallan keskittämisen pohjalla reunamaiden kansakuntien työtätekevien aineiden käsiin — sellaista on venäläisten kommunistien kansallisuuspolitiikka.

Sanomattakin on selvää, että valtaan nousseet venäläiset työläiset eivät olisi saavuttaneet toisiin kansallisuuksiin kuuluvien tovereittensa, varsinkaan vajaa-oikeudellisten kansakuntien sorrettujen joukkojen myötätuntoa ja luottamusta, elleivät he olisi teoillaan todistaneet olevansa valmiit toteuttamaan käytännössä tällaista kansallisuuspolitiikkaa, elleivät he olisi luopuneet „oikeudesta“ Suomeen, elleivät he olisi poistaneet sotajoukkoja Pohjois-Persiasta, elleivät he olisi tehneet loppua Venäjän imperialistien vaatimuksista Mongolian ja Kiinan määrättyihin alueisiin nähden ja elleivät he olisi auttaneet entisen Venäjän keisarikunnan takapajulle jääneitä kansakuntia kehittämään kulttuuri- ja valtioelämää näiden omalla kielellä.

Vain tämän luottamuksen pohjalla saattoikin syntyä se VSFNT:n kansain järkkymätön liitto, jota vastaan osoittautuivat voimattomiksi kaikki ja kaikenlaiset „diplomaattiset“ juonet ja huolellisesti toteutetut „saarrot“.

Enemminkin. Venäläiset työläiset eivät olisi voineet voittaa Koltshakia, Denikiniä ja Wrangelia ilman tällaista myötätuntoa ja luottamusta entisen Venäjän reunamaiden sorrettujen joukkojen taholta. Ei pidä

unohtaa, että näiden kapinaannousseiden kenraalien toimintapiiri rajoittui reunamaiden alueisiin, joissa asuu etupäässä ei-venäläisiä kansakuntia, jotka eivät voineet olla vihaamatta Koltshakia, Denikinjä ja Wrangelia näiden imperialistisen ja venäläistämispolitiikan vuoksi. Entente, joka sekaantui asiaan ja tuki näitä kenraaleja, saattoi nojata ainoastaan reunamaiden venäläistäjäaineksiin. Siten se vain lietsoi reunamaiden väestön vihaa kapinaannousseita kenraaleja kohtaan ja syvensi sen myötätuntoa Neuvostovaltaa kohtaan.

Tästä seikasta johtui Koltshakin, Denikin ja Wrangelin selustan sisäinen heikkous ja siis myös heidän rintamiensa heikkous, s.o. loppujen lopuksi heidän häviönsä.

Mutta venäläisten kommunistien kansallisuuspolitiikan arvokkaat tulokset eivät rajoitu VSFNT:n ja sen kanssa yhteydessä olevien neuvostotasavaltojen puitteisiin. Ne tuntuvat, tosin välillisesti, myöskin naapurimaiden suhteissa VSFNT:aan. Turkin, Persian, Afganistanin, Intian ja muiden Idän maiden suhteiden perinpohjainen paraneminen Venäjään, jota aikaisemmin pidettiin näiden maiden pelättimenä, on **tosiasia**, jota vastaan ei nyt rohkene kiistää edes sellainen urhea poliitikko kuin lordi Curzon. Tuskin tarvitsee todistella, että ilman edelläkuvatun kansallisuuspolitiikan järjestelmällistä toteuttamista VSFNT:ssa Neuvostovallan neljän olemassaolovuoden aikana mainittu, perinpohjainen muutos naapurimaiden suhteissa Venäjään olisi ollut mahdoton.

Sellaisia ovat yleensä venäläisten kommunistien kansallisuuspolitiikan tulokset. Ne, nuo tulokset, tule-

vat erikoisen selvästi näkyviin juuri nyt, Neuvostovallan neljäntenä vuosipäivänä, jolloin raskas sota on päättynyt, on aloitettu laaja rakennustyö ja jolloin tulee tahtomattaankin katsahaneeksi kuljettuun taipaleeseen saadakse siitä yleiskuvan.

„Pravda“ № 251.

marraskuun 6–7 pnä 1921

Allekirjoitus: J. Stalin